

РЕШЕНИЕ

№ 962

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11016** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от В. А. А. срещу РЕШЕНИЕ от 07.08.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав, постановено по нахд № 16100/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Изложени са твърдения, че не е извършено вмененото административно нарушение, като от фискалното устройство, монтирано и работещо в обекта е бил издаден на 17.08.2019г. фискален бон за извършената покупка. Обстоятелството, че купувачът не е получил фискалния бон е деяние, което не можело да се вмени на търговеца, който стопанисва обекта. В обстоятелствената част на АУАН и НП липсвали фактически установявания относно неотчетен приход, за каква стока се отнася той, като не била извършена никаква проверка на счетоводната документация на дружеството, свързана с отчитането на приходи от продажбата на стоки.

Касаторът моли да бъде отменено решение от 07.08.2021г. на СРС, НО, 9-ти състав по нахд № 16100/2020г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 480553-F506324/11.02.2020г. на началник отдел „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП.

Ответникът- ЦУ на НАП не изпраща процесуален представител, който да вземе участие в публичното заседание на 21.01.2022г. Депозирано е от юрк. Е. М. писмено становище, в което се посочва, че оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 07.08.2021г. по нахд № 16100/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 480553-F506324/11.02.2020г. на началник отдел „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП, с което на основание чл.185, ал.1 от ЗДДС на [фирма], представлявано от В. А. А., е било наложено наказание- имуществена санкция в размер на сумата от 500.00 /петстотин/ лева за извършено нарушение по чл.118, ал.1 ЗДДС.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Т. Е. И. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на проведеното административно-наказателно производство не са били допуснати нарушения на процесуалните правила, правилно отговорността на търговеца е била ангажирана на основание чл.185, ал.1 от ЗДДС, както и че е доказано от събраните писмени и гласни доказателства извършването на вмененото административно нарушение по чл.118, ал.1 от ЗДДС.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на 17.08.2019г. в търговски обект- магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] партер, е било установено, че при извършена контролна покупка на 1 брой безалкохолна напитка С. С., в разфасовка от 330 ml, заплатена в брой не е издаден фискален бон от [фирма]. В обекта е монтирано и въведено в режим на работа ФУ, модел „D. eXpert 01-KL” с ИН на ФУ: DY310153 и ФП № 36497973, регистрирано в НАП. Прието е, че търговецът не е изпълнил задължението си, да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. В тази връзка е бил съставен АУАН № F506324/28.08.2019г. и въз основа на него оспореното НП № 480553-F506324/11.02.2020г. от началник отдел „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния и процесуален закон –

касационни отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т.1, т.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл.118, ал.1 от ЗДДС „всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ“.

В случая няма спор, че в търговския обект, стопанисван от [фирма], представлявано от В. А. А. на 17.08.2019г. е била извършена продажба на стока, без касаторът да издаде на купувача фискален бон от работещото ФУ. Юридическото лице е осъществило от обективна страна състава на деяние, съставляващо административно нарушение с посочената правна квалификация.

Настоящият съдебен състав приема също, че правилно е приложена санкционната разпоредба на чл.185, ал.1 от ЗДДС при определяне на размера на имуществената санкция от 500.00 лева. От правно значение е само неосъщественото публичноправно задължение, обременяващо правната сфера на юридическото лице, поради което законосъобразно и в съответствие с чл.83 от ЗАНН е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност.

Във фактическата част на АУАН и НП са описани по изискуемия от закона начин относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на относимите нормативни правила, вкл. цифровото им означение, доколкото направеното описание на приетото за реализирано от търговеца нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетвори изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административно-наказателната принуда. В НП дословно са възпроизведени фактическите констатации, отразени в АУАН, както и е направен самостоятелен анализ, с коя деятелност дружеството [фирма], представлявано от В. А. А. е реализирало елементите на състава на вмененото му нарушение. Следователно, нарушителят е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се административно-наказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

По време на провеждане на съдебното следствие пред Софийски районен съд са събрани и приети писмени и гласни доказателства, от които да се установи действителната фактическа обстановка по случая. Тежестта на доказване в административно-наказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с правна квалификация чл.118, ал.1 от ЗДДС. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не

само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

В хода на съдебното следствие са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля Т. Е. И., който възпроизвежда в детайли настъпилите на 17.08.2019г. факти във връзка с констатиране на нарушението. Не съществуват съмнения в достоверността и основания за дискредитиране на неговите показания, тъй като той не е заинтересован от изхода на спора.

Ето защо, може да се приеме, че по време на съдебното следствие, проведено по нахд № 16100/2020г. са събрани и приети всички писмени и гласни доказателства, посредством които са изяснени в пълнота и безпротиворечивост относимите факти. Съдът не е обвързан от решението на АНО и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да провери обстойно фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът трябва да изследва и решава всички въпроси, както по фактологията, така и по приложението на правото, от които зависи изходът на делото. Въззивният съд е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението си, след като е разкрита обективната истина по случая и е осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на касатора.

Споделят се и правните изводи на СРС, НО, 9-ти състав по приложението на чл.28 ЗАНН. При анализ на събраните в процеса писмени доказателства, настоящият съдебен състав, също приема, че нарушението, правно квалифицирано по чл.118, ал.1 от ЗДДС не представлява и маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. Един от критериите за определяне на дадено деяние за маловажен случай е именно липсата или незначителността на вредните последици от него. В настоящия случай нарушението е с формален характер и законът не въздига в неговия състав настъпването на вредоносни последици, като последното обстоятелство е отчетено от законодателя при определяне на по-нисък размер на имуществената санкция, в случаите в които това не е довело до неотразяване на приходите. Липсват каквито и да било доказателства, сочещи и обосноваващи наличие на смекчаващи отговорността обстоятелства. Касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер и засягащи установения ред за регистрация и отчетност, които са задължителни за лицата, използващи фискални устройства. Всяка една разлика между наличните и документираните средства пречатства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на тези правила, поради което съдът приема, че нарушението не разкрива белези на по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. След като настоящото нарушение се явява първо такова за [фирма], представлявано от В. А. А. съдът счита, че това обстоятелство несъмнено обуславя налагането на наказанието-имуществена санкция в нейния минимален размер от 500.00 лева. Охраняваните обществени отношения със ЗДДС са с висока степен на обществена значимост, доколкото са свързани с облагането с ДДС на данъчно задължените субекти във връзка с осъществяваната от тях независима икономическа дейност. Ето защо всяко нарушение, свързано с регистрирането и отчитането на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства следва да се преценява на плоскостта на защитения обществен интерес по ЗДДС и макар да не е резултатно, да се характеризира с висока степен на обществена опасност. В този смисъл извършеното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 07.08.2021г. на СРС, НО, 9-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК трябва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. Е. М., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.08.2021г., постановено по нахд № 16100/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от В. А. А., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Национална агенция за приходите с адрес: [населено място], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.